

Для належного правового захисту конфідентів необхідно внести зміни до чинного оперативно-розшукового законодавства, зокрема, правову норму, у якій передбачити, що: «До співробітництва може залучатися особа, що вчинила протиправне діяння, яке не спричинило тяжких наслідків, у разі її активного сприяння розкриттю злочину. Така особа може бути звільнена від кримінальної відповідальності за наявності підстав і в порядку визначених чинним законодавством України» у цілому необхідно розуміти, що запровадження такої норми може викликати випадки зловживання з боку оперативних працівників, а також проблеми із зашифруванням конфідентів у ході судових розглядів, адже в будь-якому випадку рішення про не притягнення до кримінальної відповідальності конфідентів у такому випадку має приймати виключно суд.

Список використаних джерел

1. Павличенко, Н. В. К вопросу о понятии и сущности правовой охраны конфиденциального сотрудничества / Н. В. Павличенко // Современное право. М. : Новый Индекс, 2009. № 12. С. 127–131.
2. Бандурка О. М. Оперативно-розшукова діяльність: Ч. 1, Підручник, Харків, 2002 року. 336 с.
3. Грошевий Ю. Кримінально-процесуальні аспекти оперативно-розшукової діяльності. *Право України*. 2003. С. 73–78.
4. Дмитренко О. М. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо оперативно-розшукової діяльності в органах і установах виконання покарань, слідчих ізоляторах. 2015. № 2. 4 с.
5. Кримінальний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25–26. Ст. 131.

Бідюкова А. О.,

здобувач ступеня вищої освіти бакалавра
Факультету права та міжнародних
відносин Київського університету імені
Бориса Грінченка

Науковий керівник: доцент кафедри
публічного та приватного права
Факультету права та міжнародних
відносин Київського університету імені
Бориса Грінченка, кандидат юридичних
наук ***Паламарчук І. В.***

ЛЕГАЛІЗАЦІЯ ПРОСТИТУЦІЇ: НОВЕЛИ СЬОГОДЕННЯ

На теперішній час, проституція є спірним питанням на законодавчому рівні в багатьох країнах світу і, незважаючи на те, що в Україні вона заборонена, до сих пір продовжуються дискусії щодо легалізації цієї діяльності.

В свою чергу, де-факто прояви залучення осіб та їх діяльність щодо надання послуг «сексуального характеру», незважаючи на встановлені види юридичної відповідальності за вказані правопорушення, у відповідності до статті 181-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) та статей 302, 303 Кримінального кодексу України (далі – КК України), продовжують існувати.

Тому, перед державою постає вибір у необхідність вдосконалення законодавства в цій сфері, щоб воно відповідало викликам сучасності, або у врегулюванні такого виду діяльності як надання послуг «сексуального характеру», тобто переведення такої діяльності в урегульовані правовідносини (легалізувати).

Теоретичним підґрунтям даної тематики стали наукові напрацювання таких фахівців, як: І. Капустяк, О. Миронець, О. Надьон, К. Снісаренко, А. Габрелян, А. Яценко, Т. Ярошенко та інших.

Слід зазначити, що з урахуванням деяких визначень проституція являє собою:

продаж свого тіла для статевих зносин з метою добути засоби існування [1];

суто жіночу функцію продажу тіла з метою власного збагачення, що по суті абсурдно. Враховуючи той факт, що проституція, незважаючи на жіночий рід, є забороненим діянням як для чоловіків, так і для жінок, хоча жінки складають уразливу частину залучення в цю сферу [2];

в перекладі з латини *prostitutio* походить від слова «виставляти привселюдно» [3], тобто виставляти для розпусти, по суті, це певний вид поведінки особи, що надає інтимні послуги не за власним вподобанням, а за відповідну винагороду майнового характеру [2];

залучення до безладних статевих відносин інших осіб, крім подружжя, в обмін на негайну оплату грошима чи іншими цінними речами [3].

Продовжуючи, слід зазначити, що у зв'язку із тим, що в Україні відбувається імплементація законодавчих ідей інших країн Європи та світу, оновлення та вдосконалення власного законодавства з урахуванням європейських стандартів, аналіз даної проблематики в правовому аспекті, з урахуванням законодавства країн Європейського Союзу (далі – ЄС) вважаємо доцільним.

Члени ЄС не мають однозначної думки щодо цієї проблематики, таким чином, вона є спірною.

До країн, що легалізували проституцію (є певні обмеження щодо діяльності борделів та ін.) відносять такі держави, як: Угорщина, Німеччина, Латвія, Нідерланди, Греція, Польща, Чехія, Австрія, Великобританія, Данія, Ізраїль, Ірландія, Італія, Швейцарія, Фінляндія, Іспанія, Португалія, Болгарія, Бельгія, Люксембург, Естонія [4; 5]. Треба зазначити, що вказані держави контролюють забезпечення захисту громадського порядку та здоров'я населення, декларуючи певні обмеження в цій сфері.

Поза законом проституція в більшості випадків в тих країнах, де релігія бере верх над світською владою, що стосується європейської частини

планети, то на цій території до тих держав, що власне заборонили таку діяльність в адміністративному/кримінальному аспектах, належать: Румунія, Молдова, Сербія, Литва, Словенія, Боснія та Герцеговина, Чорногорія, Албанія, Македонія, Хорватія [5; 6].

Ефективною формою державного регулювання проституції простежується в країнах, які стали прихильниками «шведської моделі», яка представляє певну форму державного впливу щодо заборони проституції завдяки переслідуванню не особи, що надає інтимні послуги, а клієнта. Також треба зазначити, що з 1999 року у Швеції діє закон щодо заборони «купувати сексуальні послуги», але продаж яких не забороняється. Внаслідок такого реформування вулична проституція знизилася удвічі у зв'язку з криміналізацією діяльності сутенерства та клієнтів цих послуг. До цих країн належать: Ісландія, Швеція, Норвегія, Франція (з 2016 року) [7].

Натомість, представник уряду Швеції Хедлін Сімон, зазначив, що в тих країнах, де торгівля інтимними послугами дозволена: збільшився показник торгівлі людьми, але водночас враховує, що використані ним докази не свідчать про міцний причинно-наслідковий зв'язок, бо передусім мають на меті показати кореляцію в певних країнах світу [8].

З урахуванням визначеного, доречно зазначити – головне, на нашу думку, щоб легалізація не стала причиною полегшення умов торгівлі людьми та зросту попиту в цій сфері.

Українська ситуація останніх років вказує, що діяльність осіб, що надають послуги «сексуального характеру» за певну плату, карається відповідно до зазначених норм КУпАП та КК України.

Однак, щодо норм визначених КК України, то основним об'єктом кримінального правопорушення, пов'язаного із наданням «послуг сексуального характеру», є моральні засади суспільства в частині підстав задоволення статевих потреб. Небезпека проституції полягає в приниженні честі і гідності осіб, які цим займаються, а також створенні загроз поширення цілої низки хвороб [9].

В свою чергу, слід зазначити, що має свою істину думка, що особи, які цим займаються в країнах, де існує реальний державний механізм регулювання цієї сфери, будуть почувати себе захищеними в правовому секторі, а медичне підтвердження їхнього здоров'я буде слугувати гарантією для клієнта в подальшому, що унеможливить поширення загроз для здоров'я.

Продовжуючи, слід звернути увагу, що питання урегулювання проституції в Україні порушувалося, ще у 2015 році, у проекті Закону про регулювання проституції та діяльності секс-закладів [10]. Тобто тенденція до врегулювання цієї діяльності у правову площину в Україні починає набирати обертів.

Тим паче, питання грального бізнесу, який є поза законом з 2009 року, але наразі перебуває в опрацюванні та можливому урегулюванні на законодавчому рівні, у зв'язку із зареєстрованим відповідним проектом Закону [11], тобто легалізації, що має на меті збільшення надходжень до державного бюджету.

Також, доречно звернути увагу: Президент України Зеленський В. зазначив про схвальне відношення до легалізації проституції з певними умовами [12], що заслуговує на відповідне схвальне сприйняття такої позиції, у зв'язку із тим, що наразі, на нашу думку, вбачаємо в цьому доцільний прояв реформування. Тому наведемо аргументи на користь даної ідеї:

- зменшення злочинності, таким чином, що тіньова діяльність буде відкрита;
 - забезпечення гарантій в медичній сфері осіб, які залучаються в цю сферу;
 - збільшення податкових надходжень з фізичних осіб-підприємців, які з 2020 року мають надавати чеки, тож держава буде гарантувати з однієї сторони свій захист, а з іншої – контролювати цю комерційну діяльність;
 - відповідно до ст. 8 Конвенції про захист прав людини та статті 32 Конституції України гарантується повага до приватного життя людини, тож вважати, що легалізація проституції завдасть моральної шкоди громаді безпідставно, бо це право кожної особи мати свободу дій, які не будуть порушувати права інших осіб [13; 14];
 - якщо держава легалізує проституцію на законодавчому рівні, де будуть прописані умови та гарантії особам, що залучені в цю сферу свідомо та на підставі власного волевиявлення, то це дасть велику протипагу боротьбі з примусовою працею;
 - відкриття цієї сфери на ринку праці та послуг, унеможливить свавілля та прояви корупційних діянь з боку правоохоронних органів та тих державних органів, що здійснюють свою діяльність задля нагляду і контролю в цій сфері;
 - буде приведено нарешті у відповідність до вимог сучасності житлове законодавство, тобто новий Житловий кодекс України замінить неприпустимо застарілий чинний Житловий кодекс УРСР.
- Отже, на нашу думку, декриміналізація даної діяльності і обмеження її державним механізмом буде сприяти поліпшенню економічної ситуації в державі, а також забезпечить дієвий державний механізм забезпечення захисту прав тих осіб, що займаються наданням «послуг сексуального характеру» не за власним вподобанням, а за винагороду майнового характеру, ґрунтуючись на статті 21 Конституції України [9].

Список використаних джерел

1. Академічний тлумачний словник української мови. URL: <http://sum.in.ua/s/prostytucija>.
2. Толковый словарь русского языка URL: <https://classes.ru/all-russian/russian-dictionary-Ozhegov-term-27730.htm>.
3. Визначення проституції. URL: http://e-pidruchniki.com/content/622_43_Viznachennya_prostitycii.html.
4. Капустяк І.О. Легалізація проституції в Україні: кримінально-правовий аспект. *Економіко-правова парадигма розвитку сучасного*

суспільства. № 2. 2017. URL: <https://studlib.org.ua/index.php/eprs/article/view/147/138>.

5. Карта легальності проституції в Європі та світі: де можна, а де – обережно. URL: https://ipress.ua/ljlive/karta_legitymnosti_prostyututsii_v_yevropi_ta_sviti_des_mozhna_a_des_oberezhno_26406.html.

6. Миронець О. М., Капустяк І. О. Теоретико-правові аспекти легалізації проституції. *Порівняльно-аналітичне право*. № 4. 2017. URL: http://www.pap.in.ua/4_2017/7.pdf.

7. Протидія сексуальній експлуатації: представлення переваг Шведської моделі. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-presshall/2784299-protidia-seksualnij-ekspluatcii-predstavlenna-perevag-svedskoi-modeli.html>.

8. Hedlin Simon. Why legalizing prostitution may not work? / Simon Hedlin. URL: <https://www.forbes.com/sites/realspin/2016/10/17/why-legalizing-prostitution-may-not-work/>.

9. Коментар до статті 303. Проституція або примушування чи втягнення до заняття проституцією. URL: <http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/300.php>.

10. Проект Закону про врегулювання проституції та діяльності секс-закладів: зареєстрований у Верховній Раді України за № 3139 від 18.09.2015.

11. Проект Закону про державне регулювання діяльності у сфері організації та проведення азартних ігор: зареєстрований у Верховній Раді України за № 2285 від 17.10.2019.

12. Зеленський про легалізацію проституції та грального бізнесу. URL: <https://www.unian.ua/elections/10520964-zelenskiy-pro-legalizaciyu-prostituticii-ta-gralnogo-biznesu-ukrajina-mozhe-zrobiti-sviy-las-vegas-video.html>.

13. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004.

Боневич А. С.,

здобувач ступеня вищої освіти
бакалавра ННІ № 1 Національної
академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри
оперативно-розшукової діяльності
Національної академії внутрішніх
справ, кандидат юридичних наук,
доцент **Марков М. М.**

ПРОБЛЕМА ПРИТЯГНЕННЯ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА НЕЗАКОННЕ ПОВОДЖЕННЯ ЗІ ЗБРОЄЮ

Злочини, спрямовані проти життя та здоров'я людини, визнаються одними із найбільш суспільно небезпечних. Саме тому притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності є необхідним і потребує особливої уваги з боку держави, також це є одним із головних етапів досудового